

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Af en endnu Levendes Papirer

Citation: Kierkegaard, Søren: "Af en endnu Levendes Papirer", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1997 , s. I. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-lp-txt-shoot-iddebfb320-7772-4514-bba4-c14e8dcda74d.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Forord

Forord bryder ingen Trætte, pleier man at sige; nærværende afbryder idetmindste en Trætte, jeg i længere Tid har havt med den egentlige Forfatter af denne Afhandling. Skjøndt jeg nemlig elsker ham »med Tung og Mund og af Hjertens Grund« og i Sandhed anseer ham for min oprigtige Ven, mit alter ego, er det dog langt fra, at jeg for at betegne vort Forhold kan substituere et andet, som det maaskee kunde synes dermed identisk Udtryk: alter idem. Vort Forhold er nemlig ikke noget venskabeligt idem per idem; tvertimod ere vi næsten altid af forskjellig Mening og idelig i Strid med hinanden, medens vi dog derunder ere knyttede sammen ved de dybeste, helligste, uopløseligste Baand; ja vi ere, skjøndt ofte magnetagtigt divergerende, dog i strengeste Forstand uadskillelige, om end vore fælleds Bekjendtere kun sjeldent, maaskee aldrig har seet os sammen, ihvorvel En og Anden af dem maaskee undertiden har forundret sig over, at, ligesom han har forladt den ene af os, han næsten i samme Nu har truffet den anden. Det er derfor saa langt fra, at vi som Venner kunne glæde os ved den Eenhed, som Digtere og Talere i deres gjentagne Foreviselser kun have havt et eneste Udtryk for, at det var som om een Sjæl boede i to Legemer, at det, os betræffende, snarere maatte synes, som om to Sjæle boede i eet Legeme. Hvilke Bryderier vi nu kunne have med hinanden, hvilke huslige Scener, der stundom forefalde, derom vil Du, kjære Læser, bedst kunne gjøre Dig en Forestilling, naar Du vil tillade mig at fortælle, hvorledes det er gaaet til med nærværende lille Afhandling, og Du vil da lettelig fra denne Ubetydelighed kunne slutte Dig til Resten. Min Vener lider nemlig i en temmelig høi Grad af Utilfredsstillethed i Verden, som ofte har gjort mig ret bekymret for ham, og som ofte har ladet mig befrygte, at det, hvis mit gode Humeur ikke skulde kunne raade Bod derpaa og være istand til at fordrive Sauls onde Lune, skulde see galt ud med min Ven, med mig og med vort Venskab. Som bekjendt behøver den menneskelige Sjæl just ikke saa lang Tid som vor Klode for at dreie sig om sin Axe. Dog ikke blot denne Bevægelse er langt hurtigere, men Sjælen passerer ogsaa langt oftere de forskjellige Himmeltegn, ligesom naturligviis ogsaa af samme Grund Opholdsmomentet i hvert enkelt bliver betydeligt kortere i Forhold til Omløbs-Hurtigheden. Naar nu Sjælen indtræder i Haabets og Længselens Tegn, da vaagner der hos ham, efter hvad jeg kan forstaae, under de forskjellige Constellationers Attraction dunkle Anelser, der ligesom i Vexelsang svare og mødes med de fjerne Toner, der lyde over til os fra vort vel kjendte, men ogsaa ofte glemte sande Hjem. I slige Øieblikke indeslutter han sig da taus og hemmelighedsfuld i sit *αδυτον*, saa at han endog synes at unddrage sig mig, til hvem han dog ellers pleier ganske at betroe sig, for hvem han dog ellers ikke pleier at have Hemmeligheder, og det er kun ligesom i en forsvindende Afglands af hvad der bevæger sig i hans Sjæl, at jeg paa en forunderlig sympathetisk Maade (ene forklarlig ved en ubegribelig *communicatio idiomatum*) føler, hvad der rører sig i hans Indre. Og naar han nu atter vender tilbage til mig, halv undseelig over, om jeg skulde have mærket Noget, og da efter en lille Pause vemodig udbryder:

Es blies ein Jäger wohl in sein Horn,

Wohl in sein Horn,

Und alles was er blies das war verlorn -

saa er han virkelig nær ved at forstemme mig. Og lykkes det ham end nu og da at gribe en og anden af de flygtende Ideer, saa maa han ogsaa, som han siger kæmpe og stride med den. Og glemmer han end i Velsignelsens Øieblik, at han halter, saa føler han det kun desto stærkere, naar denne viger fra ham. Men times det ham da at fastholde og fængsle den enkelte Idee i et fyldigere Moment (thi det har vist ogsaa Du, kjære Læser, erfaret, at det ikke blot er for vor Herre at een Dag er som tusinde Aar, men ogsaa om end kun en sparsom Gang for os Mennesker), saa frygter han dog ofte for, at han maaskee ikke i Tide har ladet Tanken christne, og at Nisser og Trolde saaledes have faaet Magt til at lægge en Skifting istedet. Efter deslige mange Vanskeligheder var nu ogsaa nærværende lille Afhandling bleven færdig, og allerede havde jeg, som det Medium, igjennem hvilket han telegraferer med Verden, bemægtiget mig den, for at besørge det Fornødne til Opnaaelsen af dens udvortes Bestemmelse - at blive trykt. Men hvad skeer? Herimod havde han meget at indvende. Du veed jo, sagde han, at jeg anseer det at skrive Bøger for at være det Latterligste, et Menneske kan foretage sig. Man overgiver sig jo aldeles til Skjebnens og Omstændighedernes Vold, og hvorledes skal man kunne undgaae alle de Fordomme, som Folk føre med sig til Læsningen af en Bog, og som virke ikke mindre forstyrrende end de forudfattede Forestillinger, hvilke de Fleste føre med sig, naar de skulle gjøre et Bekjendtskab, og som ere Skyld i, at saa faa Mennesker virkelig vide, hvorledes Andre see ud? Hvilket Haab kan man vel nære om aldeles ex improviso at falde i Læsernes Hænder? Desuden føler jeg mig bunden ved den fixerede Form, Afhandlingen nu engang har faaet, og for igjen at føle mig fri, vil jeg atter tage den tilbage i Modersliv, lade den endnu engang synke hen i den Dæmring, den udgik af, hvor Ideen

»viser sig og smiler, og undviger

Som Pynten af et ønsket Næs i Taage«

- maaskee kan den da fremgaae i en gjenfødt Skikkelse. Og desuden veed jeg meget godt, hvad det er, der forblinder Dig. Forfatterforfængelighed, Kjære! »»Stakkels Hjerte kan Du dog ikke opgive det

forfængelige Haab, at være Forfatter af fire Ark«« Amen! Ὡς εἶπα. ἀλλά ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον: Slidder Sladder. Alt hvad Du der har sagt har Intet at betyde og intetsteds hjemme, og da, som Du veed, den Snak altid er lang nok, som intetsteds har hjemme, saa vil jeg ikke høre et Ord mere. Afhandlingen er nu i min Magt, jeg har Commandoen. Altsaa: Lige ud, Marche. Parolen er: hvad jeg skrev, det skrev jeg.

Udgiveren.

verte